

บทที่ ๓

การศึกษาคำลงท้ายในภาษาไทยใหม่ตามลักษณะทางเสียง

เทอด ชวนคงชู^๑ ได้วิเคราะห์เสียงกับคำลงท้ายในภาษากรุงเทพฯ และได้กล่าวถึงลักษณะทางเสียงของคำลงท้ายในภาษากรุงเทพฯ ว่า คำลงท้ายจะมีลักษณะทางเสียงที่แตกต่างออกไปจากคำปกติอื่น ๆ ในภาษาไทย โดยเฉพาะในเรื่องระดับความสูงต่ำของเสียง ความสั้นยาวของพยางค์ และลักษณะเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ สำหรับคำปกติในภาษาไทยจะมีระดับเสียงที่เป็นเสียงวรรณยุกต์กำกับอยู่แน่นอนทุกคำไป ถ้าระดับเสียงวรรณยุกต์ต่างกัน ก็จะกลายเป็นคนละคำไป เพราะความหมายจะต่างกันไปด้วย เช่น /khǎ:/ "อวัยวะส่วนหนึ่งของร่างกาย" จะประกอบด้วย สระเสียงยาวและระดับเสียงเป็นเสียงขึ้น แต่ถ้าระดับเสียงเปลี่ยนเป็นเสียงต่ำ ความหมายของคำก็จะเปลี่ยนไปเป็น /khà:/ "หัวพืชชนิดหนึ่ง" แต่สำหรับคำลงท้ายนั้นไม่เป็นเช่นนั้น เพราะคำลงท้ายคำหนึ่ง ๆ สามารถมีหลายรูปคำได้^๒ โดยที่ความหมายยังคงเดิม แม้ว่าระดับเสียงจะต่างกันก็ตาม เช่น /kha/ ซึ่งเป็นคำลงท้ายที่แสดงความสุภาพของผู้หญิงนั้น สามารถมีหลายรูปคำได้ โดยต่างกันทางด้านความสั้นยาวของพยางค์และระดับเสียง และจะปรากฏในรูปประโยคต่างกัน เช่น

/kha^uf/ / "คะ" ประกอบด้วยสระเสียงสั้น ระดับเสียงต่ำ และจะปรากฏในรูปประโยคบอกเล่า

/kha^uh/ / "คะ" ประกอบด้วยสระเสียงสั้น ระดับเสียงสูง และจะปรากฏในรูปประโยคคำถาม

^๑Terd Chuenkongchoo, "The Prosodic Characteristics of Certain Particles in Spoken Thai" (Thesis submitted for the M.A. Degree of the University of London, 1956)

^๒ดูรายละเอียด, หน้า ๖๖.

นอกจากนี้ คำลงท้ายบางคำยังมีลักษณะพิเศษในการออกเสียงที่ต่างไปจากคำปกติ เช่น /na:/ ในตัวอย่างประโยค เช่น

lɛːw	?a-ray	?ik	<u>นอ</u> :
แล้ว	อะไร	อีก	<u>น้ำ</u>
lɛːw	?a-ray	?ik	นอːh ^o
แล้ว	อะไร	อีก	<u>น้ำ</u>

คำว่า /naːh^o/ ในประโยคที่ ๒ ซึ่งเป็นคำลงท้ายนั้น เสียงจะสูงและยาวกว่าคำว่า /นอ:/ ในประโยคแรก ซึ่งเป็นคำนาม ซึ่งถ้าใช้ระบบสัญลักษณ์ ' หรือระบบตัวเลขก็ จะไม่ต่างไปจาก /นอ:/ ดังนั้น เพื่อความถูกต้องในการบันทึกเสียงให้ตรงตามเสียงพูด และเพื่อประโยชน์ทางการบันทึกลักษณะของเส้นเสียง เทอด ขวนคงชู จึงเลือกใช้ระบบ ๓ ระบบ ในการวิเคราะห์ลักษณะทางเสียงของคำลงท้ายในภาษารุง เทพฯ ดังนี้คือ

๑. ระบบที่เกี่ยวกับระดับความสูงต่ำของเสียง [The Intonation System] แบ่งออกเป็น ๕ ลักษณะ คือ

- ๑.๑ เสียงตก ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์ f เป็น cv^f
- ๑.๒ เสียงขึ้น ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์ r เป็น cv^r
- ๑.๓ เสียงสูง ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์ h เป็น cv^h
- ๑.๔ เสียงกลาง ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์ m เป็น cv^m
- ๑.๕ เสียงต่ำ ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์ l เป็น cv^l

๒. ระบบความสั้นยาวของพยางค์ [The Quantity System] แบ่งออกเป็น ๒ ลักษณะ คือ

- ๒.๑ พยางค์ที่มีเสียงยาว ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์ : เป็น cvː
- ๒.๒ พยางค์ที่มีเสียงสั้น ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์ ˘ เป็น cv˘

๓. ระบบการลงท้ายพยางค์ [The Terminal System] ซึ่งกล่าวถึงลักษณะของเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ แบ่งเป็น ๒ ลักษณะ คือ

๓.๑ การลงท้ายพยางค์ด้วยการปิดเส้นเสียง [glottalized] ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์ ^ʔ เป็น cv^ʔ

๓.๒ การลงท้ายพยางค์ด้วยการเปิดเส้นเสียง [non-glottalized] ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์ ^o เป็น cv^o

ตัวอย่าง เช่น

f ɸi:n mān pʰɛk j̥aŋŋi: ...^๑ mān cǎʔ tʰit rw:h^o
 ฟิน มัน เบิก ยังจี้ ... มัน จะ ดิด รือ

/rw:h^o/ เป็นคำลงท้ายที่มีลักษณะทางเสียงคือ เป็นพยางค์ที่มีเสียงยาว มีระดับเสียงสูง และมีการลงท้ายพยางค์ด้วยการเปิดเส้นเสียง

jǎ: thām pēn lèn pāi na:m^o ... mān nǒŋ khǐw:
 ออย่า ทำ เป็น เล่น ไป นา ... มัน เรือง คอ
 khǎ:t bǎ:t tǎ:i th̄i: dTɔu
 ขาด บาด ตาย ที เดียว

/na:m^o/ เป็นคำลงท้ายที่มีลักษณะทางเสียงคือ เป็นพยางค์ที่มีเสียงยาว ระดับเสียงเป็นเสียงกลางระดับ และมีการลงท้ายพยางค์ด้วยการเปิดเส้นเสียง

nǐ: lɛ^h ... khǎu wà: thām khūn bū: chā: thò:t
 นี แหละ ... เขา ว่า ทำ คุณ บู ชา โทษ

^๑ เครื่องหมาย ... แสดงว่ามีการหยุด เว้นจังหวะ .

^๒ สำหรับคำอื่น ๆ ที่ไม่ใช่คำลงท้าย เทอด ขวนคงชู ใช้สัญลักษณ์แทนหน่วยเสียงตามแบบของ E.J.A. Henderson.

/le^u/ เป็นคำลงท้ายที่มีลักษณะทางเสียงคือ เป็นพยางค์ที่มีเสียงสั้น ระดับเสียงเป็นเสียงต่ำ และมีการลงท้ายพยางค์ด้วยการปิดเส้นเสียง

สำหรับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยจะนำลักษณะทางเสียงทั้ง ๓ ระบบดังกล่าว มาใช้ในการวิเคราะห์ลักษณะทางเสียงของคำลงท้ายในภาษาไทยใหม่ โดยจะมีการเปลี่ยนแปลงการใช้สัญลักษณ์บ้างตามความเหมาะสม ผู้วิจัยเห็นว่า ถ้านำระบบทั้ง ๓ ระบบนี้มาใช้จะได้ประโยชน์หลายประการ คือ

๑. ทำให้สามารถบันทึกเสียงได้อย่างชัดเจน
๒. ทำให้อธิบายลักษณะทางเสียงของคำลงท้ายได้อย่างชัดเจนและเข้าใจง่าย
๓. ทำให้สามารถอธิบายถึงความหมายของคำลงท้ายที่แสดงโดยลักษณะทางเสียง

ได้อย่างชัดเจน

ลักษณะทางเสียงของคำลงท้ายในภาษาไทยใหม่ วิเคราะห์โดยอาศัยระบบ ๓ ระบบ มีดังนี้ คือ

๑. ระบบที่เกี่ยวกับระดับความสูงต่ำของเสียง แบ่งออกเป็น ๒ ประเภทใหญ่ ๆ คือ

- ๑.๑ ประเภทเสียงระดับ แบ่งออกเป็น ๓ ลักษณะ คือ

๑.๑.๑ ระดับเสียงกลางระดับ (mid-level) ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์ m
เป็น cv^m

๑.๑.๒ ระดับเสียงต่ำระดับ (low-level) ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์ l
เป็น cv^l

๑.๑.๓ ระดับเสียงสูงระดับ (high-level) ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์ h
เป็น cv^h

- ๑.๒ ประเภทเสียงเอื้อน แบ่งออกเป็น ๓ ลักษณะ คือ

๑.๒.๑ ระดับเสียงต่ำ-ขึ้น (low-rising) ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์ r
เป็น cv^r

๑.๒.๒ ระดับเสียงต่ำ-ตก (low-falling) ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์ lf
เป็น cv^{lf}

๑.๒.๓ ระดับเสียงสูง-ตก (high-falling) ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์ hf
เป็น cv^{hf}

๒. ระบบที่เกี่ยวกับความสั้นยาวของพยางค์ แบ่งออกเป็น ๒ ประเภทใหญ่ ๆ คือ

๒.๑ พยางค์ที่มีเสียงยาว ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์ : เป็น cv[:]

๒.๒ พยางค์ที่มีเสียงสั้น ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์ ~ เป็น cv[~]

๓. ระบบที่เกี่ยวกับลักษณะเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท
คือ

๓.๑ ลงท้ายพยางค์ด้วยการปิดเส้นเสียง หมายถึง มีการลงท้ายพยางค์ด้วย
พยัญชนะเสียงกัก ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์ . เป็น cv[.]

๓.๒ ลงท้ายพยางค์ด้วยการเปิดเส้นเสียง หมายถึง พยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะ
ตัวสะกด หรือพยางค์ที่ไม่ได้ลงท้ายด้วยพยัญชนะเสียงกัก ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์ - เป็น cv⁻

เมื่อรวมลักษณะทางเสียงทั้ง ๓ ระบบดังกล่าวเข้าด้วยกันแล้ว จะทำให้เกิดลักษณะ
พยางค์ได้ทั้งสิ้น ๒๔ แบบ แต่ในคำลงท้ายของภาษาไทยใหม่มีปรากฏเพียง ๑๓ แบบ^๑
เท่านั้น คือ

แบบที่ ๑	cv ^{lf.}
แบบที่ ๒	cv ^{hf.}
แบบที่ ๓	cv ^{:-}
แบบที่ ๔	cv ^{~h.}

^๑โครงสร้างพยางค์ของคำลงท้ายในภาษาไทยใหม่ จะไม่มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย
เพราะหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายจะนำไปศึกษาในเรื่องของลักษณะของเส้นเสียงในการลงท้าย
พยางค์ ซึ่งเป็นลักษณะทางเสียงระบบหนึ่งของคำลงท้ายในภาษาไทยใหม่

แบบที่ ๕	cv ^h -
แบบที่ ๖	cv [:] h
แบบที่ ๗	cv ^m -
แบบที่ ๘	cv [:] m-
แบบที่ ๙	cv ^f -
แบบที่ ๑๐	cv [:] lf-
แบบที่ ๑๑	cv [:] lf-
แบบที่ ๑๒	cv ^f -
แบบที่ ๑๓	cv ^{hf} -

แบบที่ ๑ cv^l-

ลักษณะพยางค์แบบที่ ๑ คือ เป็นพยางค์ที่มีเสียงสั้น มีการลงท้ายพยางค์ด้วยการปิดเส้นเสียง และระดับเสียงเป็นเสียงต่ำระดับ คำลงท้ายที่มีลักษณะเช่นนี้มี ๔ คำ คือ

๑. /ba-ya^l/^๑ [บะ-หยะ]^๒ "ต่างหาก"^๓

me:³-kɯŋ khon nan⁵ pen¹ nɔŋ⁵ khaw¹ ba-ya^l
 ผู้หญิง คน นั้น เป็น น้อง เขา ต่างหาก

^๑คำลงท้าย /ba-ya^l/ สามารถกร่อนพยางค์หน้าเหลือเพียง /ya^l/ ก็ได้ เมื่อผู้พูดพูดเร็ว ๆ และไม่เน้นความหนักแน่นเท่ากับ /ba-ya^l/

^๒คำที่อยู่ในเครื่องหมาย [] เป็นสัญลักษณ์ทางเสียงที่เขียนด้วยสัทอักษรไทย ใน สัทอักษรไทย ของธีระพันธ์ เหลืองทองคำ (ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๒๖) ซึ่งใช้ตัวเลขแสดงเสียงวรรณยุกต์ เช่น ๓๓ แทนเสียงวรรณยุกต์กลางระดับ ๑๑ แทนเสียงวรรณยุกต์ต่ำระดับ ๕๕ แทนเสียงวรรณยุกต์สูงระดับ แต่สำหรับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ จะใช้รูปวรรณยุกต์ ' ' ' ' ในการกำกับเสียงอ่าน เพื่อความรวดเร็วและความสะดวกในการอ่าน

^๓คำที่อยู่ในเครื่องหมาย " " คือ คำหรือความหมายในภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่มี ความหมายใกล้เคียงกับคำลงท้ายในภาษาเชียงใหม่

๒. /ba ^๑ /	[บ๊ะ]	"หว่า"
pay kw: ²	pay ba ^๑ .	
ไป ก็	ไป <u>หว่า</u>	
๓. /ka ^๑ /	[กะ]	"ส"
kin ¹ khaw ⁴ to:y kan ¹ ka ^๑ .		
กิน ข้าว ด้วย กัน <u>ส</u>		
๔. /?ia ^๑ /	[เอี้ยะ]	"อย่างนั้นะหรือ"
ca? hf: ⁴ pan ³ kam ¹ way ⁵ ?ia ^๑ .		
จะ ให้ ฉัน ทัก ไว้ <u>อย่างนั้นะหรือ</u>		
๕. /le ^๑ /	[เหละ]	"ส"
kin ¹ le ^๑ .		
กิน <u>ส</u>		
๖. /na ^๑ /	[นะ]	"นะ"
gia? ⁵ ?a-kin ¹ na ^๑ .		
ทำ อะไร นะ		
๗. /nia ^๑ /	[เหนี้ยะ]	"อย่างนั้นะหรือ"
ca? ² hf: ⁴ pan ³ kin ¹ khaw ⁴ pay ti:ŋ mot ¹ nia ^๑ .		
จะ ให้ ฉัน กิน เข้า ไป หัง หมด <u>อย่างนั้นะหรือ</u>		

คำลงท้าย /ba^๑/ สันนิษฐานว่าอาจจะยืมที่มาจากคำนำหน้านามว่า /ba?² kham/ "นายคำ" และต่อมาได้นำมาใช้เป็นคำสรรพนามโดยเหลือเพียงคำว่า /ba?²/ เพียงคำเดียว เป็น /pay nay¹ ma: ba?²/ "ไปไหนมาแทน" และต่อมาได้นำมาใช้เป็นคำลงท้ายด้วย ซึ่งในตอนแรกเป็นคำลงท้ายที่ผู้ชายใช้เท่านั้น ผู้ที่ใช้คำลงท้ายนี้จะเป็นผู้ที่มีความสนิทสนมกัน มีวัยไล่เลี่ยกัน หรือผู้พูดเป็นผู้ที่มีอาวุโสมากกว่าผู้ฟังก็ได้ และต่อมาในปัจจุบันนี้ กลายมาเป็นคำลงท้ายที่ใช้ได้ทั้งหญิงและชาย

๘. /wa^๑/ [หว่า] "เราะ"

khaw¹ ca?² pay kap¹ haw wa^๑.
 เขา จะ ไป กับ เรา เราะ

๙. /wa^๑/ [หว่า] "ทรอก"

khaw¹ wa:³ khaw¹ bo:² pay wa^๑.
 เขา บอก เขา ไม่ ไป ทรอก

แบบที่ ๒ cv^๑-

ลักษณะพยางค์แบบที่ ๒ เป็นพยางค์ที่มีเสียงสั้น มีการลงท้ายพยางค์ด้วยการเปิดเส้นเสียง และระดับเสียงเป็นเสียงต่ำระดับ คำลงท้ายที่มีลักษณะเช่นนี้มี ๑ คำ คือ

๑. /kɔŋ^๑/ [ก๋อง] "เขี้ยว"

sia⁴-na:w¹ tua¹ ni:⁵ taŋ³ so:ŋ¹ lo:y⁵ pa:y¹ kɔŋ^๑.
 เสือกันหนาว ตัว นี้ ตั้ง สอง ร้อย กว่า เขี้ยว

แบบที่ ๓ cv:^๑-

ลักษณะพยางค์แบบที่ ๓ คือ เป็นพยางค์ที่มีเสียงยาว มีการลงท้ายพยางค์ด้วยการเปิดเส้นเสียง และระดับเสียงเป็นเสียงต่ำระดับ คำลงท้ายที่มีลักษณะเช่นนี้มี ๒ คำ คือ

๑. /ka:^๑/ [ก่า] "ฮี่"

ma: ta:ŋ ni:⁵ ka:^๑-
 มา ทาง นี้ ฮี่

๒. /na:^๑/ [หน้า] "น่า"

de:w ko:² ma: na:^๑-
 เดี่ยว ก็ มา น่า

แบบที่ ๔

ลักษณะพยางค์แบบที่ ๔ คือ เป็นพยางค์ที่มีเสียงสั้น มีการลงท้ายพยางค์ด้วยการปิดเส้นเสียง และระดับเสียงเป็นเสียงสูงระดับ คำลงท้ายที่มีลักษณะเช่นนี้มี ๑๒ คำ คือ

๑. /kɔ̌h/ [เก้าะ] "นะ"
 ɔ̌:ŋ⁵ wa:³ ʔa-kɔ̌ŋ¹ kɔ̌h
 น้อง พูดว่า อะไร นะ
๒. /kɰap̌h^๑/ [คับ] "ครับ"
 pay nay¹ ma: kɰap̌h
 ไป ไหน มา ครับ
๓. /lǎh/ [ละ] "แล้วละ"
 sɪa⁴ put¹ lǎh
 เสือ ขาด แล้วละ
๔. /lǎh/ [ละ] "นะ"
 pay lǎh
 ไป นะ
๕. /nǎh/ [นะ] "แหละ"
 khaw¹ tw:ŋ sw:p³ te:ŋ² tua¹ ca-ʔan⁵ nǎh
 เขา ชอบ แต่ง ตัว อย่างนั้น แหละ
๖. /nɔ̌h/ [เน้าะ] "นะ"
 wan-ni:⁵ ʔa:-ka:t² di: nɔ̌h
 วันนี้ อากาศ ดี นะ

คำว่า /kɰap̌h/ เป็นคำที่มีความแตกต่างจากคำลงท้ายคำอื่น ๆ คือ มีหน่วยเสียงพยักขณะท้ายในขณะที่คำลงท้ายอื่น ๆ ไม่มีหน่วยเสียงนี้ สันนิษฐานว่า อาจจะเป็นคำที่รับมาจากภาษากรุงเทพ เพราะในสมัยก่อนไม่มีคำว่า /kɰap̌h/ ใช้ในภาษาเชียงใหม่

๗. /nɪa^h/ [เนี่ยะ] "อย่างนั้นะหรือ"

ca?² say² kiak² nia^h

จะ ไล่ รองเท้า อย่างนั้นะหรือ

๘. /tə^h/ [เตอะ] "เถอะ"

pay tə^h ... lot⁵ ma: le:w⁵

ไป เถอะ ... รถ มา แล้ว

๙. /wa^h/ [วะ] "วะ"

pay co:m² bet¹ di: kwa:² wa^h

ไป ตก เบ็ด ดี กว่า วะ

๑๐. /ʔa^h/^๑ [อ๊ะ] "เท่านั้นเอง"

hw:ŋ⁴ sa-mut¹ ni:⁵ mi: naŋ¹-sɨ:¹ no:y⁵ dew ʔa^h

ห้อง สมุด นี้ มี หนังสือ นิด เดียว เท่านั้นเอง

๑๑. /ʔi^h/^๒ [อี] "เรื้อ"

khaw¹ ca?² pay kaj¹ haw ʔi^h

เขา จะ ไป กับ เรา เรื้อ

๑๒. /ʔia^h/ [เอี้ยะ] "อย่างนั้นะหรือ"

naŋ¹-sɨ:¹ ni:⁵ ca?² hɨ:⁴ paŋ³ kam¹ way⁵ ʔia^h

หนังสือ นี้ จะ ให้ ฉัน ถือ ไว้ อย่างนั้นะหรือ

^๑ คำลงท้าย /ʔa^h/ สันนิษฐานว่าอาจจะมาจากคำว่า /ta-ʔa^h/ ต่อมาเกิดการกร่อนเสียงเหลือเพียงคำว่า /ʔa^h/ และมีการเปลี่ยนแปลงเสียงเป็น /ʔa^hf/ ได้ด้วย

^๒ คำลงท้าย /ʔi^h/ สันนิษฐานว่าอาจจะมาจากคำว่า /tɛ:⁵-ʔi^h/ ต่อมาเกิดการกร่อนเสียงเหลือเพียงคำว่า /ʔi^h/ และมีการเปลี่ยนแปลงเสียงเป็น /ʔi^hf/ ได้ด้วย

แบบที่ ๕ cv^{h-}

ลักษณะพยางค์แบบที่ ๕ คือ เป็นพยางค์ที่มีเสียงสั้น มีการลงท้ายพยางค์ด้วยการเปิดเส้นเสียง และระดับเสียงเป็นเสียงสูงระดับ คำลงท้ายที่มีลักษณะเช่นนี้มี ๒ คำ คือ

๑. /pun^{h-}/ [ปุ่น] "แน่นะ"
- nɔːŋ⁵ pən³ miː tuk⁵-ka-taː¹ haː⁵ hok¹ tua¹ pun^{h-}
- น้อง ฉัน มี ตุ๊กตา ท้า ทก ตัว แน่นะ
๒. /həy^{h-}/ [เฮียะ] "เฮอะ"
- kaːy³ laʔ⁵ həy^{h-}
- เปื้อ แล้ว เฮอะ

แบบที่ ๖ cvːh-

ลักษณะพยางค์แบบที่ ๖ คือ เป็นพยางค์ที่มีเสียงยาว มีการลงท้ายพยางค์ด้วยการเปิดเส้นเสียง และระดับเสียงเป็นเสียงสูงระดับ คำลงท้ายที่มีลักษณะเช่นนี้มี ๔ คำ คือ

๑. /kaːh-/ [ก้า] "กระมัง"
- khaw¹ bɔː² day⁴ hap⁵ cot¹-maːy¹ kaːh-
- เขา ไม่ ได้ รับ จดหมาย กระมัง
๒. /lɔːh-/ [ล้อ] "นี่นา"
- pən³ bɔː³ day⁴ kin lɔːh-
- ฉัน ไม่ ได้ กิน นี่นา
๓. /təːh-/ [เต้อ] "เท้อ"
- pay təːh-
- ไป เท้อ

๔. /wa:h-/ [ว่า] "เรือ"

nan¹ lan³ ni:⁵ di: wa:h-
 หนังสือ นี้ ดี เรือ

แบบที่ ๗ CV^{um-}

ลักษณะพยางค์แบบที่ ๗ คือ เป็นพยางค์ที่มีเสียงสั้น มีการลงท้ายพยางค์ด้วยการเปิดเส้นเสียง และระดับเสียงเป็นเสียงกลางระดับ คำลงท้ายที่มีลักษณะเช่นนี้มีเพียงคำเดียว คือ

๑. /kam^{um-}/ [กัม] "ที"

pa:t² pa-tu:¹ kam^{um-}
 เปิด ประตู ที

แบบที่ ๘ CV^{m-}

ลักษณะพยางค์แบบที่ ๘ คือ เป็นพยางค์ที่มีเสียงยาว มีการลงท้ายพยางค์ด้วยการเปิดเส้นเสียง และระดับเสียงเป็นเสียงกลางระดับ คำลงท้ายที่มีลักษณะเช่นนี้มี ๔ คำ คือ

๑. /lo:^{m-}/^๑ [ล่อ] "ไถ่"

pa:k²-ka:¹ wa:ŋ yu:² bon to?⁵ han⁴ lo:^{m-}
 ปากกา วาง อยู่ บน โต๊ะ นั้น ไถ่

๒. /lo:^{m-}/ [ล่อ] "ช"

pay pho:² lo:^{m-} ... phay¹ ma:
 ไป ดู ช ... ใคร มา

^๑คำว่า /lo:^{m-}/ "ไถ่" จะต้องเกิดตามหลังคำว่า /han⁴/ "นั่น" เสมอ เป็น han⁴ lo:^{m-} บางครั้งเมื่อพูดเร็ว ๆ จะเกิดการกลมกลืนเสียงจาก han⁴ lo:^{m-} เป็น han⁴ no:^{m-}

๓. /lɔːm-/ [ลอ] "นี่นา"

naŋ¹-sɨː¹ lem⁴ niː⁵ pən³ yaŋ boː² day⁴ ʔa:n² tia³ lɔːm-
หนังสือ เล่ม นี้ ฉัน ยัง ไม่ ได้ อ่าน นี่นา

๔. /naːm-/ [นา] "นะ"

kam¹ diː diː naːm- ... la-waŋ tok¹ te:k²
ถือ ดี ดี นะ ... ระวัง ตก แดก

แบบที่ ๙ cv[˩]lf.

ลักษณะพยางค์แบบที่ ๙ คือ เป็นพยางค์ที่มีเสียงสั้น มีการลงท้ายพยางค์ด้วยการเปิดเส้นเสียง และระดับเสียงเป็นเสียงต่ำ-ตก คำลงท้ายที่มีลักษณะเช่นนี้มี ๒ คำ คือ

๑. /ʔi[˩]lf./ [อี] "เธอ"

khaw¹ caʔ² pay kap¹ haw ʔi[˩]lf.
เขา จะ ไป กับ เรา เธอ

๒. /ʔa[˩]lf./ [อะ] "เท่านั้นเอง"

pay kan¹ sa:m¹ khon ʔa[˩]lf.
ไป กัน สาม คน เท่านั้นเอง

แบบที่ ๑๐ cv[˩]lf-

ลักษณะพยางค์แบบที่ ๑๐ คือ เป็นพยางค์ที่มีเสียงสั้น มีการลงท้ายพยางค์ด้วยการเปิดเส้นเสียง และระดับเสียงเป็นเสียงต่ำ-ตก คำลงท้ายที่มีลักษณะเช่นนี้มี ๔ คำ คือ

๑. /həy[˩]lf-/ [เฮ้ย] "เฮะ"

sɨa⁴ tua¹ niː⁵ ŋa:m həy[˩]lf-
เสือ ตัว นี้ สวย เฮะ

๒. /naw^๑lf-/ [เนอว] "นะ"

fon¹ tok¹ lɛ:w⁵ naw^๑lf-

ฝน ตก แล้ว นะ

๓. /wəy^๑lf-/ [เว่ย] "เว้ย"

bw:² day⁴ ?aw pay wəy^๑lf-

ไม่ ได้ เอา ไป เว้ย

๔. /woy^๑lf-/ [โว้ย] "โว้ย"

bw:² cay⁴ nan-si:¹ lem⁴ ni:⁵ woy^๑lf-

ไม่ ใช่ หนังสือ เล่ม นี้ โว้ย

แบบที่ ๑๑ cv:^๑lf-

ลักษณะพยางค์แบบที่ ๑๑ คือ เป็นพยางค์ที่มีเสียงยาว มีการลงท้ายพยางค์ด้วยการเปิดเส้นเสียง และระดับเสียงเป็นเสียงต่ำ-ตก คำลงท้ายที่มีลักษณะเช่นนี้มี ๗ คำ คือ

๑. /ka:^๑lf-/ [ก้า] "กระมัง"

mɛ:³ yu:² nay hɔ:^๕ ka^๑lf-

แม่ อยู่ ใน ห้อง กระมัง

๒. /lɛ:^๑lf-/ [แล้] "ฮู้"

kin¹ lɛ^๑lf- ... dew yen mot¹

กิน ฮู้ ... เตี้ยว เย็น หมด

๓. /lɔ:^๑lf-/ [ล่อ] "นี่นา"

hon-hian yan bw:² pə:t² lɔ^๑lf-

โรงเรียน ยัง ไม่ เปิด นี่นา

๔. /nə:⁵lf-/ [เน่อ] "นะ"

pik⁵ kw:n² nə:⁵lf-

กลับ ก่อน นะ

๕. /nɔ:¹lf-/ [น่อ] "นะ"

kin¹ khaw⁴ to:y kan¹ nɔ:¹lf-

กิน ข้าว ด้าย กัน นะ

๖. /nia:¹lf-/ [เนีย] "อย่างนั้นะหรือ"

ca?² hi:⁴ pən³ say² sia⁴ nia:¹lf-

จะ ให้ ฉัน ใส่ เสื้อ อย่างนั้นะหรือ

๗. /ʔia:¹lf-/ [เฮีย] "อย่างนั้นะหรือ"

ca?² hi:⁴ pən³ kin¹ tɰ:ŋ mot¹ ʔia:¹lf-

จะ ให้ ฉัน กิน ทั้ง หมด อย่างนั้นะหรือ

แบบที่ ๑๒ cv^{vr}.

ลักษณะพยางค์แบบที่ ๑๒ คือ เป็นพยางค์ที่มีเสียงสั้น มีการลงท้ายพยางค์ด้วยการปิดเส้นเสียง และระดับเสียงเป็นเสียงต่ำ-ขึ้น คำลงท้ายที่มีลักษณะเช่นนี้มี ๑ คำ คือ

๑. /lɔ:^{vr}/ [ลอะ] "นี่นะ"

pən³ bo:² s:p³ liaŋ⁵ me:w tua¹ me:³ lɔ:^{vr}.

ฉัน ไม่ ชอบ เลี้ยง แมว ตัว เมีย นี่นะ

แบบที่ ๑๓ cv^{hfr}.

ลักษณะพยางค์แบบที่ ๑๓ คือ เป็นพยางค์ที่มีเสียงสั้น มีการลงท้ายพยางค์ด้วยการเปิดเส้นเสียง และระดับเสียงเป็นเสียงสูง-ตก คำลงท้ายที่มีลักษณะเช่นนี้มี ๑ คำ คือ

๑. /caw^hf-/ [เจ้า] "คะ, ค่ะ"

pay nay¹ ma: caw^hf-

ไป ไหน มา คะ

pay ka:t² ma: caw^hf-

ไป ตลาด มา ค่ะ

การแบ่งประเภทคำลงท้ายตามลักษณะทางเสียงดังกล่าวข้างต้น ทำให้ทราบว่า ลักษณะทางเสียงนั้น สามารถนำมาอธิบายลักษณะโครงสร้างพยางค์ของคำลงท้ายได้ ๑๓ แบบ ซึ่งรายละเอียดเกี่ยวกับความหมายที่ได้จากลักษณะทางเสียง และลักษณะโครงสร้างพยางค์ ทั้ง ๑๓ แบบนั้น จะได้อธิบายถึงในบทที่ ๔ ต่อไป